

1447

Venir (Infinitiu) (ALDC, IX, 2052. Venir [Infinitiu])

(En aquest comentari prescindim d'indicar la pronúncia labiodental o bilabial de *v-* [cf. PALDC, I, mapa 12], així com en les formes verbals d'altres temps.)

Venir és un der. del llat. VENĪRE, que presenta les var. *vinir*, per assimilació a la *i* tònica següent i a formes flexives amb *i* rizotònica (*vinc*, *vinga*), i *vinguir* 149, analògica del present de subjuntiu (*vinga*). S'estén per tot el cat. principatí, bal. i alg., així com per alguns punts del cat. occ., eventualment amb la var. *vinir*.

Vindre, documentat des del s. XVIII (Ros, 1764), és resultat d'una influència del futur *vindré*, *vindràs*, etc., format sobre l'anterior *vinre*, dels parlars ribagorçanopallaresos, amb la complicitat de *vinré*, elements que van rebre una dental epentètica per canviar-los en *vindre* i *vindré*

(veg. mapa 1380); var. *vindrer*

172, 175, 182, 190, amb una bategant analògica.

El tipus *vindre* s'estén per tot el cat. occ., variant que contrasta amb *venir*, propi de tot el cat. or., i que en posseir el cat. occ. la variant innovada, més moderna (*vindre*), i el cat. or., la clàssica, la tradicional (*venir*), es trenca el freqüent comportament evolutiu d'un i altre bloc: cat. occ., conservador; cat. or., innovador (cf. mapa 1456); de tota manera, en l'àrea de *vindre* perviu a voltes *venir* com a var. contextual (val. mer. *no volia vení-se'n*).

Venir és mot normatiu des del DOrt, 1917; *vindre*, des del DIEC₁, 1995, que la PEOLC *Morfologia* (pàg. 51) proposa com a forma admissible en l'àmbit general.

